Onder ons met Ruud Groen

040-336224

Tekst: Gerard Lukken

Stuurboord, bakboord, priesterboord

Vijfentachtig is 'ie inmiddels, pastoor Holtus. In Eindhoven moeten er duizenden mensen zijn die hem kennen. Of die in ieder geval een glimlach vol weemoed om de lippen krijgen zodra ze zijn naam horen. Weemoed om vervlogen dagen uit een te vlug verstreken jeugd. Weemoed met name om het spannende zeilkamp dat zij ooit eens vanaf 'n eiland in de Loosdrechtse Plassen mochten meemaken onder begeleiding van de 'waterpastoor', zoals ze de eerwaarde heer Holtus in de loop der tijd zijn gaan noemen. Het was een klein eiland weliswaar, ongeveer twee keer zo groot als dat wat in de Karpendonkse Plas ligt, maar toch. De naam? Holtus-eiland. Al sinds '45.

Ik kan me vergissen, maar volgens mij is de Eindhovense waterpastoor de enige geestelijke met een eigen eiland dat ook nog eens zijn naam draagt. Nou is het priesterambt een roeping en geen dik betaalde job, dus enige uitleg lijkt me hier niet overbodig. Ik kan daar trouwens kort over zijn, want Holtus heeft het eiland gewoon gekregen. Ergens in '46 van Jan van Hasselt, een man die vrij comfortabel in de slappe was zat en die diepe bewondering koesterde voor de wijze waarop pastoor Holtus in die moeilijke oorlogsjaren elke zomervakantie weer met groepen van 20 tot 25 knapen op zeilkamp ging aan de boorden van de Loosdrechtse Plassen.

De gulle gift volgde direct op een aarzelend verzoek van de pastoor om het eiland te mogen gebruiken om gedurende enkele weken de tenten op te slaan. Het volgende jaar werd het eerste zeilkamp er een feit. Holtus plaatste er een grote directiekeet als onderkomen voor de nacht, maar dat bracht meteen de eerste problemen met zich mee. De rivierpolitie stapte aan wal en gelastte zonder pardon de afbraak van de keet. Nou had Holtus het jaar daarvoor toevallig kennis gemaakt met de burgemeester van Loosdrecht, dus trok hij de stoute schoenen aan, zette zijn onafscheidelijke schipperspetje af, schoof de witte priesterboord recht en toog naar het stadhuis om daar zijn probleem uiteen te zetten. De Loosdrechtse burgervader schonk hem welwillend een luisterend oor en kwam met 'n uiterst snaakse oplossing. „Zet er maar 'n paar wielen tegenaan en zeg de politie dat het een kampeerwagen is."

Een oplossing van het zelfde kaliber toverde de burgemeester het jaar daarop weer uit zijn hoge hoed. Tijdelijke gebouwen waren op de eilanden in de plassen inmiddels verboden. Om dat probleem te ondervangen had Holtus voor een vriendenprijs van Jan van Hasselt een oude tjalk gekregen die zodanig was verbouwd dat er dertig mensen op konden slapen. 'Ome Jan', werd de schuit gedoopt. Maar weer kwam de rivierpolitie op de proppen. „Geen woonschepen aan de eilanden dus wegwezen", was zo ongeveer de boodschap. Het boordje werd weer rechtgetrokken, de gang naar het stadhuis werd weer gemaakt en met de oplossing die toen werd aangedragen kon Holtus jarenlang vooruit. „Er zit een mast op dat schip, dus zeg tegen de politie dat het zeil in reparatie is. En vertel er bij dat U niet weet wanneer het klaar is." Sedertdien is naast stuurboord en bakboord ook de priesterboord een begrip geworden bij de zeilende eilandgangers.

Het is misschien overbodig te melden, maar nu – na veertig jaar – is dat zeil nog niet gemaakt. Niemand heeft het ook ooit gemist, want gezeild is er al die jaren in kleinere bootjes.

Kort na die oorlogsjaren waren het voornamelijk kinderen uit de Eindhovense Sint Antoniusparochie in Tongelre. Om de jongelui van de straat te houden, zette de waterpastoor ze in een sloep en roeide er in enkele dagen mee naar Loosdrecht. Later, toen steeds meer kinderen van buiten de parochie voor de zeilkampen inschreven, ging dat wat minder Spartaans. Gewoon met bussen dus. Tegenwoordig worden er in het zomerseizoen zo'n driehonderd kinderen naar het Holtuseiland gebracht voor een zeilcursus.

Het eiland is een schitterende groene plek in de Plassen geworden, maar de Ome Jan heeft door al die drukte in het zomerseizoen de tand des tijds niet langer meer kunnen doorstaan. Vandaar ook dat de Van Hasseltstichting, waarin de waterpastoor jaren geleden zijn eiland onderbracht, een nieuwe woonboot heeft laten bouwen. Een schitterende drijvende vakantiebungalow met 34 slaap- en zo'n 50 zitplaatsen is het geworden. Gisteren werd die boot officieel geopend. Natuurlijk door pastoor Holtus zelf. 'De pater', zoals hij in Loosdrecht en verre omstreken bekend staat, zwiepte als ere-voorzitter van de stichting een fles champagne tegen de Ome Jan II en verrichtte daarmee naar alle waarschijnlijkheid de laatste doop in zijn priestercarrière.

Foto: 't Sticht

● **Pastoor Holtus (met muts) staat klaar met de fles champagne om zijn tweede woonboot, de Ome Jan II, te dopen.**